

Κι ὅπου βρεθῶ τὰ μάτια μου σφαλῶ καὶ μελετῶ
κάποιαν αὐλή, ποῦ ἰσκιάζεται ἀπὸ περιπλοκάδα,
ἢ κάποιες γλάστρες, σκεπαστὲς ἀπὸ βασιλικὸ
σὲ ἄσπρα μπαλκόνια κι ἀνοιχτὰ παραθυράκια ἀράδα.

XII

ὦ Προβηγγία ἡλιόλουστη! μὲ μάγεψε ἡ λαχταριστή,
μελωδικὴ λαλιά σου,
ὁ Ροδανός σου ὁ ἀσύγκριτος, οἱ τροβαδοῦροι σου οἱ παλιοὶ
κι ἡ λιμνοθάλασσά σου.

Πόσες φορὲς δὲ σύρθηκα πρὸς τὴν Ἀρχαία σου Πηγὴ
ποῦ ἕνα εὐτυχὴν αἰῶνα,
τῆς Λάουράς του, ἐρχότανε συχνὰ ὁ Πετράρχης νὰ σκεφεῖ
τὴν αἰθερίαν εἰκόνα.

Καὶ πόσες ἄλλες νοσταλγὸς δὲν ἦρθα πρὸς σὲ μιὰ γνωστὴ
νεκρὴ σου πολιτεία,
ὅπου ὁ Ἀληγέρης ἐπλάθε, διαβαίνοντας στὴ σιωπὴ,
τὴ Θεία του Κωμωδία.

Μὰ πὶο συχνὰ ἡ Μεσόγειο σου, ὦ Προβηγγία, ἡ γαλανή,
μὲ δέχεται μονάχο,
γιατὶ γρικῶ τὴ γλῶσσα μου σὲ κάθε κύμα τῆς πλατῦ,
ὁποῦ ξεσπᾷ στὸ βράχο.

ROGNAC.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

ΣΑΝ ΑΛΛΟΤΕ...

Χίλια πουλάκια κελαῖδοῦν, χίλια λουλούδια ἀνθοῦνε,
Χίλιες καρδιὲς χτυποῦνε,
Κλούσταλα φέγγουν στοὺς γκρεμούς, γάργαρας βρῦσες τρέχουν,
Δροσιὲς τὰγκάθια βρέχουν...

ὦ τᾶστρα, τᾶστρα! πῶς τὸ φῶς τὸ μακρινὸ τους κλειοῦμε,
Στὰ μάτια ποῦ ἀγαποῦμε!
Τί πόθοι κ' ἴμεροι! οἱ χαρὲς τοῦ κόσμου, ὅλου τοῦ κόσμου,
Κι ἐμένανε ὁ χαμὸς μου...

ὦ μάγια, μάγια! ὦ πῶς, γιατί τόσο πολὺ κι ἀκόμα
Τόσο διπρὸ τὸ στόμα!
Τί σῦρτες τὰ βαθειὰ μαλλιά καὶ τᾶσημιὰ στὸ πλάι,
Σὰν τὸν ἀφρὸ ποῦ σπᾷει!

Κι ἐκεῖνα! ἐκεῖνα τὰ γυμνὰ βραχιόνια ἀπ' τοὺς νωμῆτες,
Τὰ χέρια δυὸ μαγνήτες,
Καὶ τὰ δικὰ μου τρέμωντας, ἄ! τί ντροπὴ σέμένα!
Γύρω στὰ ξεσφιγμένα...

ΑΘΗΝΑ.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ